

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 16C/89/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215201942
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2016:2215201942.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda samosudcom Michalom Novotným v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, zastúpeného: JUDr. Ján Šoltés, advokát, Bratislava, (zn. 4932804) proti žalovanému: N. T., nar. XX. S. XXXX, trvale bytom H. XXXX/XX, A. I., o 86,49 € s prísl., takto

rozhodol:

- I. Žaloba o zaplatenie 86,49 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 10. marca 2012 sa zamietá.
- II. Žalobcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Pôvodný žalobca - spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. sa žalobou došlou súdu 11. februára 2015 domáhal voči žalovanému zaplatenia súm uvedených vo výroku. V žalobe predniesol, že s ním 12. decembra 2005 uzavrel zmluvu o pôžičke, na základe ktorej poskytol žalovanému celkovú sumu pôžičky 766,78 €, ktorú mal žalovaný splácať v 17 mesačných splátkach po 9,96 €. V dôsledku neplnenia povinností žalovaným žalobca dlh zosplatnil, no žalovaný ho neuhradil a jeho celkový dlh ku dňu podania žaloby predstavuje sumu 86,49 €.

2. Pôvodný žalobca počas konania postúpil pohľadávku na žalobcu - spoločnosť Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., na základe čoho súd povolil zmenu účastníkov (uzn. č.k. 16 C 89/2015-25).

3. Žalovaný sa k žalobe doručenej do vlastných rúk 9. mája 2016 nevyjadril.

4. Pretože ide o drobný spor (nárok max. 1.000 €, porov. § 200ea ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), súd mimo pojednávania (§ 115a ods. 2 O. s. p.) vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to: zmluva o pôžičke č. XXXXXXXX (č. l. 2) so všeobecnými obchodnými podmienkami (č. l. 2/rub), doklad o transakcii (č. l. 5 a 6), prehľad splátok a úhrad (č. l. 7 a 8), predžalobná upomienka (č. l. 3) s doručenkou (č. l. 4), zmluva o postúpení pohľadávok (č. l. 20 až 22) a v spojení so všeobecne známymi, resp. nespornými skutočnosťami (§ 121, § 153 ods. 1 O. s. p.) zistil tento

skutkový stav:

5. a) Spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., bola spoločnosťou, ktorej predmetom podnikania bolo okrem iného poskytovanie úverov a pôžičiek z vlastných zdrojov. Žalovaný nie je podnikateľom a v prerokúvanej veci nekoná na účely svojej podnikateľskej činnosti.

b) Žalovaný podpísal 12. decembra 2012 listinu označenú ako „Doklad o transakcii (300 sk)“ č. XXXXXXXX (č. l. 5). V tejto listine je vymedzený „Predmet pôžičky“, ktorým je „TV+reprosustava, stolík, Panasonic..., stolík“, cena vo výške 18.000 býv. Sk, počiatočná platba 0 Sk, mesačná splátka 300 Sk,

počet splátok 77 a ročná percentuálna miera nákladov 3,96 %, pričom táto suma mala byť poukázaná na účet sprostredkovateľa - ANDREA SHOP. Nad podpisom žalovaného v rámci „Prevzatie predmetu pôžičky“ je okrem iného predtlačené toto ustanovenie: „... Súhlasím s navýšením ceny predmetu pôžičky, ktoré bude odpovedať zvolenej kombinácii výšky počítačnej platby a doby splácania (viď tabuľku koeficientov). Zároveň súhlasím so Všeobecnými obchodnými podmienkami zmluvy o pôžičke, ktoré sú prílohou tohto dokladu a nemám voči nim žiadne námietky a zavazujem sa ich dodržiavať. Beriem na vedomie, že podpísaný Doklad o transakcii nahrádza podpis klienta na jemu zaslanej a spoločnosťou potvrdenej Zmluve o pôžičke“. Okrem toho žalovaný podpisom potvrdil prevzatie tovaru.

c) Žalovanému bola okrem toho zrejme doručená listina „Zmluva o pôžičke“ rovnakého čísla (č. I. 2), ktorá obsahovala v podstate rovnaké údaje. Okrem toho však v časti „Predmet pôžičky“ bola uvedená „Celková cena zmluvy“ 23.100 Sk. Na riadkoch určených na podpis klienta (žalovaného) bolo uvedené „Viď doklad o transakcii“. Nebolo zistené, či táto listina („Zmluva o pôžičke“) bola podpísaná zo strany spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., resp. jej zástupcu.

d) K zmluve o pôžičke sú predložené „Všeobecné obchodné podmienky“ platné od 1. mája 2005 (č. I. 2/rub), ktoré obsahujú okrem iného tieto ustanovenia:

„Výklad pojmov:...

3. Zmluva o pôžičke: zmluva uzatvorená medzi Spoločnosťou a Klientom s obsahom uvedeným na prednej strane tejto listiny...

6. Pôžička: spotrebiteľský úver poskytnutý spoločnosťou Klientovi na základe Zmluvy o pôžičke....

I. Základné ustanovenia...

b) Zmluva o pôžičke a tieto VOP tvoria jedinú zmluvu a VOP sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o pôžičke....

IV. Podmienky splácania pôžičky

a) Klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú Pôžičku a to v pravidelných mesačných splátkach v termínoch určených Splátkovým kalendárom doručeným Spoločnosťou Klientovi. Splátky sú splatné do 20. dňa v mesiaci....

VI. Ukončenie Zmluvy o pôžičke...

b) Spoločnosť je oprávnená žiadať okamžité splatenie Pôžičky v prípade, že:

1. Klient sa oneskoril s platením aspoň dvoch splátok alebo sa oneskoril s platením jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace...

IX. Záverečné ustanovenie...

e) Zmluva o pôžičke, VOP, zabezpečovacie vzťahy, vzťahy vzniknuté následne na základe uvedených zmluvných vzťahov sa riadia zákonom o spotrebiteľských úveroch a podporne Obchodným zákonníkom...“

Ďalšie časti všeobecných obchodných podmienok upravujú uzavretie zmluvy, poskytnutie pôžičky, zabezpečenie, RPMN, zmluvné sankcie, zodpovednosť a všeobecné ustanovenia.

e) Žalovaný zaplatil žalobcovi medzi 24. januárom 2006 a 19. októbrom 2011 celkovo 687,24 €; ďalšie platby nevykonal (prehľad na č. I. 7 a 8). Vzhľadom na to žalobca listom z 29. februára 2012 vyzvala žalovaného na úhradu všetkých splátok jednorazovo v sume 79,54 € (č. I. 3). Tento list žalovaný prevzal 6. marca 2012 (doručenka na č. I. 5).

6. Takto zistený skutkový stav vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti (§ 132 O. s. p.).

Skutkové zistenia v bode 4 sú v podstate len reprodukciou príslušných listinných dôkazov, resp. ich častí, voči pravosti ktorých neboli vznesené žiadne námietky, ako aj z tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nespochybnil.

Právne vec súd posúdil takto:

7. Žalobca sa domáha svojich nárokov zo zmluvy z 12. decembra 2005, ktorej právna kvalifikácia je nejasná. Samotná zmluva je nazvaná zmluvou o pôžičke. Taktiež plnenie veriteľa je v zmluve, ako aj vo všeobecných obchodných podmienkach označené ako „Pôžička“.

Podľa názoru súd treba pri výklade tejto zmluvy o pôžičke postupovať podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka s prihliadnutím na použité jazykové výrazy (pôžička) dospieť k záveru, že táto zmluva

je zmluvou o pôžičke v zmysle Občianskeho zákonníka. Na tom nič nemení ani ustanovenie čl. IX písm. e) všeobecných obchodných podmienok, keďže toto ustanovenie naopak odkazuje na zákon o spotrebiteľskom úvere. Zmluva o spotrebiteľskom úvere nie je samostatným zmluvným typom, ale je spoločným označením pre rôzne zmluvné typy, ktorých ekonomickou podstatou je úverovanie spotrebiteľa veriteľom-podnikateľom. Citované ustanovenie všeobecných obchodných podmienok tak nemožno považovať za ustanovenie, ktoré by jasne vymedzovalo právny charakter uzavretej zmluvy. V neposlednom rade tu treba poukázať na § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, v zmysle ktorého treba v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv vychádzať z výkladu, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Podľa názoru súdu je pre spotrebiteľa priaznivejšie, aby sa vzťah medzi ním a žalobcom posudzoval ako vzťah občianskoprávny (zo zmluvy o pôžičke). Obchodnoprávne vzťahy sú totiž svojou neformálnosťou a predpokladom vyššej diligencie zmluvných strán - podnikateľov pre spotrebiteľov spravidla nevýhodnejšie. Za všetky príklady možno spomenúť napríklad omnoho voľnejšie podmienky uznania záväzku podľa Obchodného zákonníka (§ 323 a 409) v porovnaní s Občianskym zákonníkom.

8. Ustanovenie čl. IX písm. e) všeobecných obchodných podmienok by síce bolo možné považovať za dohodu o voľbe pôsobnosti Obchodného zákonníka v zmysle § 262 Obchodného zákonníka. Podľa názoru tunajšieho súdu má však takáto voľba pre spotrebiteľa - dlžníka za následok značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, keďže sa ňou spotrebiteľ podriaďuje právnej úprave, ktorá je svojou podstatou „stavaná“ na obchodnoprávne vzťahy predpokladajúce omnoho väčšie skúsenosti, opatrnosť a bdelosť zmluvných strán. Vzhľadom na to, že takáto voľba je obsiahnutá len vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré pojmovo nemôžu byť individuálne vyjednané, ide o tzv. neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Obč. zák. neplatná (porov. v tomto smere napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zn. 5 MCdo 5/2009).

9. Zmluva o pôžičke zo 7. februára 2011 sa tak v tomto prípade spravuje Občianskym zákonníkom, nie Obchodným zákonníkom. Z tejto zmluvy bol žalovaný (dlžník) povinný splácať poskytnutú pôžičku v dohodnutých splátkach s úrokom. Pretože žalobca ako veriteľ poskytoval pôžičku v rámci svojho podnikania a žalovaný ju neprijímal na takéto účely, spĺňajú definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 12. decembru 2005, a zmluva o pôžičke by bola zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. b) cit. zákona a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom v právnej forme pôžičky [§ 2 písm. a) cit. zákona]. Ustanovenie § 4 ods. 1 cit. zákona vyžaduje, aby sa zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavrela písomne, inak je neplatná. V zmysle § 46 ods. 2 prvej vety Občianskeho zákonníka to znamená, že musí dôjsť k písomnému návrhu a jeho písomnému prijatiu (aj keď podpisy nemusia byť na tej istej listine). Citované ustanovenia je potrebné vykladať tak, že v prípade právnych úkonov, u ktorých zákon predpisuje určité podstatné náležitosti a u ktorých súčasne predpisuje určitú formu (písomnú), musí dôjsť tak k písomnému návrhu, ako aj k písomnému prijatiu všetkých týchto náležitostí, v opačnom prípade zmluva nevznikne, resp. je neplatná pre nedostatok formy.

Písomný návrh a písomné prijatie znamená, že tieto úkony sú platné, ak sú obsiahnuté v listinách, ktoré sú stranami podpísané v zmysle § 40 ods. 3 Obč. zák. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že žalovaný podpísal jednu listinu (doklad o transakcii), v ktorej sú obsiahnuté určité náležitosti. Nevyplýva však z neho existencia listiny rovnako podpísanej spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. Zo zisteného skutkového stavu teda nevyplýva, či na strane tejto spoločnosti došlo k „písomnému prijatiu“ návrhu zmluvy o pôžičke v zmysle § 46 ods. 2 v spojení s § 40 ods. 3 Obč. zák.

10. Ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. postihuje neplatnosťou zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nie je uzavretá písomne. Ochranný účel uvedeného ustanovenia, ktorého cieľom je viazať vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere na riadne oboznámenie a vyjadrenie všetkých náležitostí podľa § 4 ods. 2 cit. zákona do listiny jasne potvrdenej oboma zmluvnými stranami a tým umožniť dlžníkovi mať jasný prehľad o tom, čo a s akými zmluvnými podmienkami uzatvára, podľa názoru súdu vylučuje aj čo i len analogické použitie § 275 ods. 4 Obchodného zákonníka, ktorý v určitých prípadoch umožňuje nahradiť výslovný prejav vôle akceptanta jeho konkludentným úkonom - konaním v súlade s návrhom zmluvy a takémuto prejavu priznáva charakter prijatia návrhu zmluvy. Z logiky veci totiž takýto konkludentný úkon nie je písomný, čo ale odporuje už citovanému § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. normujúcemu písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v spojení s § 46 ods. 2 Obč. zák., podľa ktorého je v takom prípade nevyhnutné písomné prijatie návrhu zmluvy. Tento záver podporuje aj ustanovenie § 4 ods. 3 cit. zákona, ktorý v určitých prípadoch (čerpanie úveru) konvaliduje nedostatok

náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere; z chýbajúceho odkazu v tomto ustanovení na „odsek 1“ však možno vyvodiť, že nemožno týmto spôsobom konvalidovať nedostatok písomnej formy.

Podľa názoru súdu tak na listine „Zmluva o pôžičke“ v spojení s „dokladom o transakcii“ nedošlo k vzniku zmluvy o pôžičke (spotrebiteľskom úvere) v súlade s § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. a § 46 ods. 2 prvou vetou Občianskeho zákonníka. Žalobca pritom nepreukázal, že by táto zmluva vznikla iným spôsobom.

11. Aj keby však takáto zmluva vznikla, žalobca žiada splatenie celého zostatku istiny úveru naraz s úrokom z omeškania od 10. marca 2012, teda v podstate tvrdí, že počas trvania zmluvy došlo k zosplateniu celého úveru.

Súčasťou zmluvy by sa na základe jednoznačného vyhlásenia žalovaného obsiahnutého v texte „dokladu o transakcii“ stali všeobecné obchodné podmienky. Podľa čl. VI písm. b) prvého bodu všeobecných obchodných podmienok je veriteľ oprávnený žiadať za určitých podmienok okamžité splatenie celej pôžičky. Podľa názoru súdu ide teda v tomto prípade o dohodu predpokladanú ustanovením § 565 Obč. zák., v dôsledku čoho na ňu treba aplikovať aj osobitnú úpravu premlčania platnú pre takúto dohodu. Premlčacia doba je podľa § 101 Občianskeho zákonníka trojročná, pričom podľa § 103 Obč. zák. plynie v tomto prípade premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa však pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Účelom ustanovenia § 103 Obč. zák. je brániť tomu, aby veriteľ mohol otáľať s využitím práva podľa § 565 Obč. zák. pri omeškaní dlžníka, resp. motivovať veriteľa k čo najskoršiemu vymáhaniu svojej pohľadávky. Preto premlčanie celého zvyšku dlhu nie je viazané na okamih využitia práva podľa § 565 Obč. zák. veriteľom, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo využíva. Nemôže pritom obstať ani argument, že pohľadávka sa stáva splatnou až vykonaním tohto práva a teda až odvtedy môže plynúť premlčanie (§ 101 Obč. zák.). Ustanovenie § 103 Obč. zák. je totiž celkom zjavne lex specialis k § 101 Obč. zák., pretože neviaže plynutie premlčacej doby na okamih splatnosti celého dlhu, ale na okamih splatnosti skoršej splátky. Jasné znenie normy § 103 Obč. zák. nemožno prekrúcať výkladom cez § 101 Obč. zák., ktorý sa - ako všeobecný predpis vytlačený špeciálnym predpisom - na tieto prípady vôbec neuplatní.

Na základe toho tak súd dospel k záveru, že ustanovenie § 103 Obč. zák. treba aplikovať aj na premlčanie dlhu zosplateného listom z 29. februára 2012 v prerokúvanej veci.

12. V prerokúvanej veci z ustanovenia čl. IV písm. a) všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že splátky sú zročné do 20. dňa kalendárneho mesiaca. Zo zisteného skutkového stavu potom vyplýva, že žalovaný ako prvú nezaplatil splátku splatnú 20. novembra 2011, ani žiadnu ďalšiu splátku. Splátka za november 2011 je teda prvou splátkou, kvôli ktorej mohlo dôjsť k zosplateniu úveru. V prerokúvanej veci veriteľ celý dlh zosplatil listom z 29. februára 2012. Ustanovenie § 53 ods. 9 Obč. zák. (použiteľné od 1. januára 2008 aj na tu prerokúvanú vec, porov. § 879j Obč. zák.) umožňuje vykonať právo zosplatenia až po trojmesačnom omeškaní so splatením niektorej splátky. Vzhľadom na dátum listu (29. februára 2012) tak k zosplateniu výpoveďou mohlo dôjsť v dôsledku omeškania so splátkou splatnou 20. novembra 2011, keďže od ich splatnosti do 29. februára 2012 uplynuli viac ako tri mesiace.

V zmysle už citovaného § 103 Obč. zák. však plynie premlčacia doba celého zosplateného dlhu nie od okamihu doručenia oznámenia alebo výzvy veriteľa na jeho splatenie, ale od zročnosti nesplnenej splátky, ktorá založila právo veriteľa žiadať predčasné splatenie. Ak teda v prerokúvanej veci išlo o splátku splatnú 20. novembra 2011, začala týmto dňom plynúť premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu žalovaného. Trojročná premlčacia doba zosplateného zvyšku dlhu tak uplynula najneskôr 20. novembra 2014.

13. Na tento záver nemá nijaký vplyv to, že § 53 ods. 9 Obč. zák. umožňuje uplatniť právo podľa § 565 Obč. zák. až po trojmesačnom omeškaní. Predovšetkým, v tejto časti je toto ustanovenie lex specialis k § 565 druhej vete Obč. zák., podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky. Ak totiž pri pôžičke splácanej mesačnými splátkami musí uplynúť trojmesačné omeškanie s niektorou splátkou, za ten čas sa stanú splatné najmenej dve ďalšie splátky. V takom prípade by veriteľ z takejto spotrebiteľskej zmluvy nikdy nemohol uplatniť právo podľa § 565 Obč. zák. To je však v rozpore s § 53 ods. 9 Obč. zák., ktorý jasne hovorí, že toto právo uplatniť môže (avšak len za tam uvedených podmienok). Teda v prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ uplatniť právo podľa § 565 Obč. zák. po uplynutí trojmesačného omeškania s niektorou splátkou bez ohľadu na to, že medzičasom boli zročné ďalšie splátky. To však - ako už bolo uvedené - nemá vplyv na plynutie premlčania. Ustanovením § 53 ods. 9 Obč. zák. sa totiž nijako nenovelizovalo ustanovenie § 103 Obč. zák., preto aj v prípade spotrebiteľských zmlúv platí, že premlčacia doba začína plynúť od zročnosti

splátky, kvôli ktorej sa predčasné splatenie žiada, nie od okamihu predčasného splatenia. Keďže § 53 ods. 9 Obč. zák. umožňuje predčasné splatenie uplatniť až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou, je práve táto splátka tou splátkou, „pre nesplnenie ktorej sa stane zročným celý dlh“ v zmysle § 103 Obč. zák. Preto od jej zročnosti (a nie až uplynutím troch mesiacov, resp. zosplatnením) plynie premlčacia doba celého dlhu v zmysle tohto ustanovenia.

14. Premlčacia doba na splatenie zvyšku nároku veriteľa zo zmluvy z 12. decembra 2005 so žalovaným tak uplynula najneskôr 20. novembra 2014. Nárok na úroky z omeškania ako akcesorický nárok na príslušenstvo k hlavnému záväzku pritom podlieha rovnakému premlčaniu ako záväzok hlavný. Premlčanie istiny k 20. novembru 2014 tak malo za následok aj premlčacie nároku na úroky z omeškania. Žaloba podaná na súd 11. februára 2015 je tak podaná po uplynutí premlčacej doby celej pôžičky, ako aj zodpovedajúcich úrokov z omeškania. Keďže žalovaný je v zmysle už uvedeného spotrebiteľom, musel súd v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa prihliadnuť na premlčanie práva aj bez - inak potrebnej (§ 100 ods. 1 tretia veta Obč. zák.) - námietky žalovaného. Preto bolo treba žalobu zamietnuť (výrok I).

15. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobca si trovy uplatnil, no bol neúspešný, preto súd o jeho návrhu na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O. s. p.) rozhodol tak, že mu ich nepriznal. Žalovaný zasa žiadne trovy nežiadal, takže tu nebol návrh, o ktorom by sa malo rozhodovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od doručenia jeho rovnopisu písomne na podpísanom súde alebo ústne do zápisnice na ktoromkoľvek okresnom súde.

V odvolaní treba popri označení súdu, ktorému je adresované, dátume a podpise odvolateľa uviesť tiež, v akom rozsahu sa tento rozsudok napáda, v čom sa tento rozsudok alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti tomuto rozsudku možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), alebo f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.